

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De confeßis & manifestis sacrae scripturae libris. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

quæ illi cum Paulo intercessisset, partim ex crebro reliquorum Apostolorum sermone & colloquio, quod cum illis haberet, plenè & cumulatè intellexisset, in suo Evangelio manifestò tradit. Verum de his hætenus. Cætera autem, quæ sunt ab alijs de eisdem commemorata, ex veterum scriptorum inter se comparatione, commodiore tempore docere pro virili contendemus, Inter Ioannis monumenta, quæ præter Evangelium scripsit, prior eius epistola tum recentium, tum antiquorum auctoritate sine controuersia comprobatur, reliquis autem duabus contradicitur. Atq; opinio illa, quæ est de Apocalypsi, quam à nonnullis etiam adhuc variè in vtranque partem disceptatur, tamè vbi tēpus nobis dabitur opportunum, eam veterum testimonijs exquisitè discutiemus.

De confectis & manifestis sacrae scripturae libris.

C A P. XIX.

Cæterum quoniam sumus in hunc sermonem delapsi, videtur rationi consentaneum, scripturarum seriem quæ noui testamenti esse dicuntur, summam comprehendere. Primum ergo sacer euangeliorum quaternio ratur esto: quem quidem liber de actis Apostolorum sequitur. Huic annumerentur Pauli Epistolæ. Quibus deinceps prior epistola, quæ fertur esse Ioannis, & Petri similiter prior, tanquam omnium consensu constabilitæ adiungantur. Inter ista, si placet, Ioannis Apocalypsin conijciamus. De qua quid veteres statuerint, aliud erit tempus exponendi. Atque hæc sunt, quæ omnium asseueratione constanter approbantur. Ex illis, quæ in dubitationem quidem vocantur, sunt tamen à plerisque recepta, est epistola quæ Iacobi dicitur, & Iudæ, & secunda Petri & secunda, & tertia, quæ Ioannis nomine inscribuntur: Siue ille ab euangelista, siue ab quopiam eodem nomine appellato proscriptæ sunt, Inter scripturas autem quæ falsò inscriptæ, minimeque germanæ dicuntur, Pauli acta numerantur, & liber qui vocatur Pastor, & Apocalypsis Petri. Porrò epistola nomine Barnabæ edita, & quæ dicitur doctrina Apostolorum. Adde his, si videtur Ioannis vt dixi Apocalypsin: quam nonnulli, vt docui, penitus antiquare
conten

EVSEBII HISTORIAE

contenderunt. Alii tamen eam in scripturis maximè approbatis collocandam iudicant. In quibus etiã nò pauci, hoc tempore, euangelium secundum Hebræos ponunt, quo Hebræi illi, qui sunt Christi doctrinã amplexati, maximè gaudet. Ceterũ hæc omnia referatur in earũ scripturarũ numerum, quibus à plerisq; cõtradicitur. Atq; certò istorum librorũ enumeratione necessariã fecimus, vti cũ scripturas, quę secundum ecclesię traditionem, verę, germanę, & omnium sententiis manifestò confirmatę sunt, perspicua quadam nota ab aliis, quę non sunt eiusdẽ auctoritatis, sed sunt positę quidẽ in cõtrouersia, à plerisq; tamen ecclesiasticis viris euolutę & pertractatę, distinxerimus, facillè quidẽ non istas ipsas modo, sed eas etiam, quę apostolorum nomine ab Hæreticis circumferuntur, possimus discernere: Siue euangelia Petri, Thomę, Matthię, aliorũue nomine falso inscripta, siue acta, quę Andree, Ioannis, & aliorum apostolorũ nomine veteratorie donata sunt: quas quidem scripturas, nemo ex scriptoribus ecclesiasticis, qui continuata temporum successione, ab apostolis huc vsq; vixerint, vsq; in suis scriptis in memoriam redigere dignatus est. Quin etiam dictionis & loquendi forma, longe à stylo & dicendi consuetudine apostolorum discrepat. Sententia porrò & institutũ eorũ, quę in illis libris traduntur (quod toto propè cœlo, vt dicitur, à vero orthodoxoq; scripturę sensu & opinione aberrat) planè perspicueq; ostendit, ea callida solũ hæreticorũ esse cõmentã. Vnde ne in eo quidẽ scripturarum genere, quę falsò inscriptę minimeq; germanę dicuntur, habenda sunt, sed tanquam absurda omninò & impia penitus explodenda. Verũ ad reliquã historiã pergamus.

De Menandro præstigiatore.

CAP. XX.

Menander, qui Simoni Mago successit, seipsum propter sceleratã morum suorum improbitatem secundũ diabolicę molitionis propugnaculũ, illo priore nihilo planè imbecilliorẽ præstitit. Erat iste etiã Samaritanus: qui vbi ad summum præstigiariũ fastigiũ, vt facillè cũ magistro cõtenderet, peruenerat, maioribus portensis
se nos